

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoP/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120223195
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kalináková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120223195.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Kalinákovvej a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci starostlivosti súdu o: mal. X. K., X.. XX.XX.XXXX, bytom pri matke, zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno, Rázusova 40, Brezno, na návrh otca: A.Y. K., X.. XX.X.XXXX, L. H. M. XX, L. L., zast.: JUDr. Daniel Janšo, advokát, Horné záhrady 2, Banská Bystrica, za účasti matky: Y. Č., X.. XX.X.XXXX, L. L. Č.. XXX, zast.: JUDr. Martina Slosiariková, advokátka, Jelšová 2A, Banská Bystrica, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8P/64/2021-573 zo dňa 28.09.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom.
- II. Zrušuje rozsudok vo výrokoch o určení výživného a dlžného výživného, vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia veci vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Otec sa podaným návrhom domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zveril maloletú dcéru X. do osobnej starostlivosti matky a jeho ako otca zaviazal platením výživného v sume 130,- eur mesačne. Stretávanie s maloletou dcérou požadoval upraviť každý párny týždeň od piatku 16.00 hod. do nedele do 19.00 hod., každoročne od nedele 28. týždňa v roku od 16.00 hod. do nedele 30. týždňa v roku do 19.00 hod., každý nepárny rok od veľkonočného piatku 8.00 hod. do veľkonočného pondelka do 19.00 hod. a od 23.12. od 17.00 hod. do 25.12. do 17.00 hod. a párny rok od 25.12. od 17.00 hod. do 1.1. do 17.00 hod.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Vranov nad Topľou ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Súd zveruje maloletú X. K., X.. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky.

Obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach.

Otec sa zaväzuje platením výživného na maloleté dieťa po 120,- eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc mesiacom február 2020.

Dižné výživné za obdobie od 1.2.2020 do 30.9.2021 otcovi nevzniklo.

Otec je oprávnený stretávať sa s maloletým dieťaťom každý párný víkend v roku od piatka od 18:00 hod. do nedele do 16:00 hod., každý rok od nedele 28. týždňa v roku od 16:00 hod. do nedele 30. týždňa v roku do 19:00 hod., každý nepárny rok od Veľkonočného piatku od 9:00 hod. do Veľkonočného pondelka do 16:00 hod., každý párný rok od 23.12. od 17:00 hod. do 25.12. do 17:00 hod., každý nepárny rok od 25.12. od 17:00 hod. do 1.1. nasledujúceho roka do 17:00 hod.

Matka je povinná maloleté dieťa na stretnutie pripraviť a odovzdať ho otcovi pred domom kde býva a otec je povinný maloleté dieťa vrátiť matke v mieste bydliska otca, teda matka je povinná po ukončení styku prevziať maloleté dieťa v mieste bydliska otca.

Matka sa zaväzuje zabezpečiť kontakt otca s maloletou prostredníctvom elektronickej komunikácie na hlasovú a obrazovú komunikáciu Viber a to každý párný pondelok v roku v čase o 18:00 hod.

V prevyšujúcej časti návrh z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

3. Rozhodnutie súd právne zdôvodnil ust. § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 a 3, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „Zákon o rodine“) a § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné upraviť rodičovské práva a povinnosti k maloletému dieťaťu. Rodičia dieťaťa nežijú v spoločnej domácnosti, spoločne finančne ne hospodária a nezabezpečujú výchovu a výživu maloletej dcéry. Matka sa o maloleté dieťa riadne a vzorne stará, má zabezpečené vhodné bytové podmienky a je schopná dieťaťu poskytnúť potrebnú starostlivosť. Maloletá je citovo naviazaná na matku, ktorá jej zabezpečuje životné potreby. S prihliadnutím na zistený skutkový stav, súhlasné stanovisko otca, súd prvej inštancie zveril maloletú X. do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia oprávnení a povinní maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok.

5. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti otca súd prvej inštancie na jednej strane zohľadnil vek a odôvodnené potreby dieťaťa a na druhej strane zárobkové a majetkové pomery povinného rodiča. Pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal nielen z reálnej zárobkovej situácie povinného rodiča, ale zohľadnil aj schopnosti a možnosti rodiča príjem dosahovať. Otec je vlastníkom rodinného domu, ktorý zo stavebnej stránky umožňuje prenájom jeho časti, preto súd prvej inštancie mal za to, že musí prihliadať na skutočnosť, že je v možnostiach otca dosahovať príjem z prenájmu nehnuteľnosti. Podľa údajov dostupných na internete, v mieste bydliska otca sú ponúkané na prenájom podobné nehnuteľnosti za sumu približne 500,- eur mesačne. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní zohľadnil príjem otca zo zamestnania a tiež možný príjem z prenájmu nehnuteľností a konštatoval, že je v možnostiach a schopnostiach otca podieľať sa na zabezpečení výživy maloletej dcéry sumou 120,- eur mesačne. Z celkového príjmu otca je možné vyčleniť sumu cca 15- 20 % na úhradu výživného pre jeho dve maloleté deti. Pri stanovení výšky vyživovacej povinnosti otca prihliadol aj na úpravu jeho stretávania sa s dcérou. Ak sa bude otec s maloletou stretávať len počas bežného roka každý druhý víkend, bude nútený počas tohto času zabezpečiť dcére minimálne základné životné potreby, prípadne vynaložiť financie na voľnočasové aktivity pre dieťa. Dopad na jeho financie bude mať určite aj cestovanie za dcérou vzhľadom na vzdialenosť jeho bydliska od bydliska dieťaťa. Vyživovaciu povinnosť súd prvej inštancie určil otcovi počnúc mesiacom február 2020, kedy otec podal návrh na súd. Za obdobie od 01.02.2020 do 30.09.2021 otcovi dižné výživné nevzniklo, keďže bolo oboma rodičmi potvrdené, že táto povinnosť bola otcom plnená mesačne vo výške 120,- eur.

6. Pri úprave styku otca s maloletou dcérou súd prvej inštancie vychádzal z celkovej rodinnej situácie, z vypracovaného znaleckého posudku, ako aj z informácií zistených v súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8Em/1/2021. Jednoznačne možno konštatovať, že vzťahy medzi rodičmi sú konfliktné, navzájom si dokazujú svoju pravdu a do svojich nezhôd zaťahujú aj ich maloletú dcéru. Dieťa vníma súperenie rodičov, čo sa premieťa do jeho vnútornej nepohody. Je pravdou, že maloletá

X. pred kolíznym opatrovníkom a tiež pred súdom ustanovenou znalkyňou prezentovala odmietavý postoj k otcovi. Maloletá je prirodzene citovo naviazaná na matku, ktorá je pre dcéru dominantnou osobnosťou, autoritou. Je teda zrejme, že dieťa prijíma názory matky, jej postoje a považuje ich za vlastné. Ak dcéra navonok odmieta otca, jej postoj je skôr postojom prijatým od matky, nejde o jej vlastné vnútorné vyjadrenie. Súdna znalkyňa po vyšetrení dieťaťa potvrdila, že maloletá X. má vybudovaný vzťah s otcom, má k nemu vytvorenú pozitívnu citovú väzbu a určite je v záujme jej zdravého fyzického aj psychického vývoja, aby mohla túto väzbu udržiavať a rozvíjať. Maloletá je vychovávaná v prostredí, ktoré nie je otcovi naklonené, čo znamená, že maloletá v prítomnosti matky ani nemôže, nechce, vyjadriť svoj skutočný postoj k otcovi. Dieťa túži naplniť očakávania matky, ktorá je voči otcovi negativisticky naladená. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie jednoznačne za potvrdené, že stretávanie otca s maloletou dcérou je potrebné upraviť bez matkinej prítomnosti. Pokiaľ ide o stanovený rozsah stretávania sa otca s maloletým dieťaťom, súd prvej inštancie sa pridržiaval znaleckého posudku, ale tiež údajov získaných v súdnom konaní pod sp. zn. 8Em/1/2021. Súdna znalkyňa odporúčala k úprave styku pristupovať postupne a stanoviť tzv. adaptačné obdobie. Od začiatku súdneho konania vo veci úpravy rodičovských práv a povinností uplynula doba viac ako roka a pol a za ten čas matka jej tvrdenia o postupnom rozširovaní styku otca s dcérou nijako nepomohla naplniť. Je zrejme, že celkový postoj matky k stretávaniu sa otca s dcérou má a bude mať značný vplyv na zdarný priebeh realizácie styku. Od vypracovania znaleckého posudku uplynula doba šiestich mesiacov a v mesiacoch jún a júl 2021 sa v rámci prebiehajúceho konania o výkon súdneho rozhodnutia realizovali stretnutia otca s maloletou dcérou. Tieto stretnutia boli síce len niekoľkohodinové, ale potvrdili, že maloletá nemá z otca strach, nemala problém stráviť s ním čas bez matkinej prítomnosti, dokonca styk prebehol aj v domácnosti otca, ktoré je dieťaťu známe, keďže tam vyrastalo prvých päť rokov života. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že napriek dlhšiemu časovému obdobiu, kedy sa stretávanie nijako nerealizovalo, maloletá X. svojho otca pozná, má ho rada, je schopná stráviť s ním čas bez prítomnosti matky a takéto stretnutia nijako stresovo na dieťa nepôsobili. S poukazom na zistené skutočnosti, upravil stretávanie otca s dcérou aj s prespávaním v domácnosti otca v zmysle výroku rozsudku. Dieťa vo veku maloletej X., ktoré si plní školské povinnosti a trávi podstatnú časť dňa mimo pôsobnosti rodiča, by nemalo mať problém stráviť s rodičom víkend, prípadne aj viac dní, prázdniny či sviatky. Počas súdneho konania sa matka s maloletou dcérou presťahovala do obce L. v okrese Y. X. V., pričom tak urobila bez súhlasu otca. Konala preto v rozpore so Zákonom o rodine (§ 28 ods. 2 v spojení s § 35 Zákona o rodine) a týmto svojím konaním značne obmedzila prístup otca k dieťaťu. Takéto konanie nemožno považovať za konanie v záujme maloletej, keďže základným právom každého dieťaťa je právo byť vychovávané oboma rodičmi. Nemožno v súčasnosti od otca spravodlivo požadovať, aby všetky následky rozhodnutia matky znášal len on sám (cestovanie a finančné náklady s tým spojené). S poukazom na uvedené súd prvej inštancie upravil stretávanie otca s dcérou tak, že otec si dieťa na začiatku styku vyzdvihne v mieste bydliska dieťaťa a po ukončení styku si naopak matka dieťa vyzdvihne od otca v mieste jeho bydliska. Zachovanie a rozvíjanie vzťahov maloletého dieťaťa s oboma rodičmi je totiž prvoradým záujmom maloletej, o naplnenie ktorého sa majú starať obaja rodičia, keďže ide o ich spoločné dieťa.

7. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu otca, pokiaľ išlo o jeho požiadavku odovzdávať si maloleté dieťa pred obchodným domom V. v J.. Takýto návrh nepovažoval za riešenie, ktoré je v záujme maloletého dieťaťa, naopak mohli by vzniknúť ďalšie zbytočne konfliktné situácie medzi rodičmi (komplikácie na cestách, trávenie času čakaním v motorovom vozidle a podobne). Odovzdávanie a preberanie maloletého dieťaťa má prebiehať v prostredí, ktoré je dieťaťu známe, ktoré dieťa považuje za svoj domov, bez stresujúcich situácií, k čomu samozrejme musia zodpovedne pristúpiť obaja rodičia.

8. Vzhľadom na vzdialenosť medzi bydliskami dcéry a otca a doterajšiu rodinnú situáciu, súd prvej inštancie považoval za vhodné zabezpečiť kontakt otca s maloletou aj prostredníctvom elektronickej komunikácie na hlasovú a obrazovú komunikáciu. Z výpovedí rodičov je zrejme, že títo nie sú schopní aktuálne kooperovať v tejto oblasti, preto považoval za potrebné stanoviť presné pravidlá tohto kontaktu, vymedziť deň a hodinu, kedy otec bude môcť aj takýmto spôsobom byť v kontakte s dcérou a rozvíjať tak ich vzťah. Súd prvej inštancie nevymedzil celkovú dĺžku trvania takéhoto kontaktu, s prihliadnutím na záujem maloletej, rešpektujúc jej pranie ohľadom dĺžky trvania video hovoru.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

III. Obsah odvolania matky

10. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie matka, a to proti výrokom III., IV., V., VI. a VII. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti považuje matka za nesprávny z dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietala, že súd prvej inštancie žiadané skutkové zistenia a ani ich následné vyhodnotenia neuviedol, obmedzil sa iba na strohé stanovenie percentuálneho rozsahu príjmu otca, ktoré by malo pripadnúť na jeho vyživovaciu povinnosť na obe mal. deti. Má za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď stanovil výšku výživného na obe mal. deti v rozpätí od 15 - 20 % z celkového príjmu otca. Rozhodnutie v tejto časti je pre matku nezrozumiteľné, keďže nedáva odpoveď na to, prečo súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Matka má za to, že je v schopnostiach a možnostiach otca prispievať na výživu maloletej sumou 300,- eur bez toho, aby bolo ohrozené uspokojovanie životných potrieb otca, o čom matka aj predložila dôkazy. Zdôraznila, že toho času maloletá už navštevuje B. školu a nie H. ako tomu bolo v čase, keď otec začal prispievať sumou 120,- eur na maloletú. Matka ďalej namietala, že úprava styku nezodpovedá záujmu mal. dieťaťa, ale jeho denného režimu. Súčasne poukázala, že návrat maloletej v nedeľu domov bude komplikovaný a neskorý, keďže matka nevlastní auto, čo negatívne ovplyvní školskú dochádzku a výučbu maloletej. Zdôraznila, že otec sa s maloletou od augusta 2021 nestretol a o styk s ňou ani nejaví záujem. Navrhla rozsudok v jeho napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, aby rozsudok v jeho napadnutej časti zmenil v súlade s jeho odvolacím návrhom.

11. K odvolaniu matky sa vyjadril otec. Tvrdenia matky považuje za nepravdivé a účelové. Výšku výživného považuje za dostatočnú a zodpovedajúcu potrebám maloletej, ako aj jeho majetkovým možnostiam a schopnostiam. Vo vzťahu k úprave styku uviedol, že otec má záujem sa s maloletou stretávať, ale matka mu v tom bráni a cielene obmedzuje jeho kontakt s maloletou. Navyše, stretnutia sú vzhľadom na vzdialenosť bydliska matky a maloletej časovo aj finančne náročné. No má za to, že preukazuje pretrvávajúcu snahu o stretnutia s maloletou, ktorých sa nechce vzdať, aj napriek obštrukciám zo strany matky. Navrhol rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

12. K vyjadreniu otca zaslala repliku matka. Opakovane poukazovala na finančnú situáciu otca, ktorý má zvereneho syna do striedavej starostlivosti, ktorý pochádza z predchádzajúceho vzťahu, a teda vo vzťahu k nemu nemá súdom stanovenú výšku výživného. Taktiež uviedla, že otec maloletej nekupuje žiadne darčeky, nepodieľa sa na nepredvídaných a nepravidelných výdavkoch na maloletú. Navyše si na maloletú uplatňuje daňový bonus, čo pred súdom prvej inštancie zatajil. Ohľadom úpravy styku s maloletou opätovne matka poukázala na skutočnosť, že otec možnosti realizácie so svojou mal. dcérou nevyužíva, jeho záujem zostáva len v rovine tvrdení, čo na mal. vplýva negatívne, keďže nemá záujem sa s otcom stretávať, no matka ju musí na tento styk pripravovať, aj keď ho otec väčšinou nevyužije. Zotrvala na svojich doterajších návrhoch.

V. Hodnotenie odvolacieho súdu

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), oprávneným subjektom - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom vecne správny a vo výrokoch o určení výživného a dlžného výživného a vo výroku o trovách konania je potrebné zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 8P/64/2021 je úprava rodičovských práv a povinností, otec žiadal zveriť mal. X. do osobnej starostlivosti matky a jeho ako otca zaviazat' platením výživného v sume 130,- eur mesačne. Stretávanie s maloletou dcérou požadoval upraviť každý páry týždeň od piatku 16.00 hod. do nedele do 19.00 hod., každoročne od nedele 28. týždňa v roku od 16.00 hod. do nedele 30. týždňa v roku do 19.00 hod., každý nepárny rok od veľkonočného piatku 8.00 hod.

do veľkonočného pondelka do 19.00 hod. a od 23.12. 17.00 hod. do 25.12. do 17.00 hod. a párný rok od 25.12. od 17.00 hod. do 1.1. do 17.00 hod.

15. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolacie námietky matky mal. X. je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zaviazal otca na plnenie si vyživovacej povinnosti k mal. X., rozhodol o dlžnom výživnom, upravil styk otca s mal. X. a rozhodol o trovách konania.

16. Vo vzťahu k odvolacím námietkam matky, odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor účastníka konania vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z ust. § 387 ods. 3 umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by účastníkom konania odnímalala možnosť konať na súde, a to obzvlášť s poukazom i na ustanovenia Civilného mimosporového poriadku, v rámci ktorého odvolací súd nie je viazaný jednak odvolacími dôvodmi a ani rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

17. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovacím rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/40/2018 zo dňa 18.07.2018).

18. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozsudku v napadnutej časti vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací

súd nezistil v tomto výroku dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku v napadnutej časti vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty matky v odvolaní.

19. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že rodičia nežijú v spoločnej domácnosti, ktorú matka pre nezhody s otcom opustila. Matka spolu s mal. X. toho času žije v obci L., okres Y. X. V., u priateľa matky.

20. V priebehu odvolacieho konania sa skutočný stav v rodine mal. X. nezmenil, mal. X. aj naďalej býva spolu s jej matkou v L., kým jej otec býva v L. L..

21. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

22. Podľa čl. 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú.

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustanovenia Zákona o rodine, najmä na § 24 ods. 4, podľa ktorého súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom, vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom, pričom dohliada na to, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávného osobného styku s obidvomi rodičmi, a taktiež na § 30 ods. 1, z ktorého znenia jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa majú rodičia.

24. Vyššie uvedené potvrdil aj Ústavný súd ČR vo svojom náleze zo dňa 15.03.2016, č.k. III.ÚS 2298/15, v ktorom zdôraznil, že: „Obidvaja rodičia majú právo na osobnú starostlivosť o dieťa zásadne v rovnakej miere, tomu zodpovedá aj právo dieťaťa na starostlivosť obidvoch rodičov. Ak teda súd zverí dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stýkať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bola táto zásada naplnená v čo najväčšej možnej miere.“

25. Z priebehu jednotlivých udalostí v rodine je zrejmé, že matka bez súhlasu otca vzala ich maloletú dcéru najskôr do obce X., čím zmenila miesto jej doterajšieho obvyklého pobytu. V konaní bez súhlasu otca matka pokračovala, keď maloletú prehlásila z H. Š. v L. L. do H. Š. v obci X. a následne, keď vzala mal. X. do obce L. v okrese Y. X. V., teda do miesta vzdialeného cca 250 km od bydliska jej otca. Otec výkon svojich rodičovských práv a povinností v konaní aktívne bráni tým, že sa domáhal úpravy styku s jeho mal. dcérou, a to nariadením neodkladného opatrenia a aj vo veci samej.

26. Vo vyššie uvedených konkrétnostiach je zrejmé, čo konštatoval aj súd prvej inštancie, že matka si uzurpovala výkon rodičovských práv a povinností a jednostranne prijíma rozhodnutia, ktoré za štandardných okolností podliehajú dohode rodičov, resp. rozhodnutiu súdu na návrh niektorého z rodičov, v súlade s ust. § 35 Zákona o rodine. Matka svoje konanie odôvodňuje tým, že nezhody rodičov vyústili až do fyzického napadnutia matky otcom, pričom svedkom fyzického napadnutia matky otcom bola aj mal. X., ktorá bola z toho značne traumatizovaná.

27. V kontexte uvedeného dáva odvolací súd účastníkom konania do pozornosti čl. 41 ods. 4 Ústavy SR, z ktorého jednoznačne vyplýva, že starostlivosť o deti a ich výchova je nielen právom rodičov, ale aj právom dieťaťa, ktoré má právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť, pričom toto právo môže byť obmedzené výhradne na základe rozhodnutia súdu a v súlade s literou zákona.

28. Rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia (§ 28 ods. 2 prvá veta zákona č. 36/2005 Z. z. Zákona o rodine a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „Zákon o rodine“).

29. Odvolací súd súčasne opakovane vyslovene zdôrazňuje, že pri výkone týchto práv a povinností sú rodičia v prvom rade povinní chrániť záujmy mal. X. (§ 28 ods. 2 druhá veta Zákona o rodine), v ktorej záujme rozhodne nie je obmedzovanie, či sťažovanie kontaktu so žiadnym z jej rodičov. Odvolací súd má tiež za to, že konfrontačné správanie rodičov rovnako nie je na prospech ich maloletej dcéry, a preto dôrazne apeluje na všetky osoby, ktoré majú vplyv na výchovu a starostlivosť o mal. X., no predovšetkým na jej rodičov, aby nadradili záujmy a prospech ich maloletej dcéry nad vlastné záujmy a negatívne postoje voči druhému rodičovi mal. dieťaťa.

30. Je potrebné si uvedomiť, že výkon rodičovských práv a povinností nesmie vystaviť maloleté dieťa negatívnym vplyvom. Z tohto dôvodu, aj vzhľadom na skutočnosti, ktoré bolo v tomto konaní osvedčené, by matka mala v prvom rade myslieť na najlepší záujem svojho maloletého dieťaťa, v ktorej záujme nepochybne je pravidelne sa stretávať so svojim otcom.

31. Odvolací súd má za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že mal. X. má vybudovaný vzťah s otcom, má k nemu vytvorenú pozitívnu citovú väzbu a určite je v záujme jej zdravého fyzického a psychického vývoja, aby mohla túto väzbu udržiavať a rozvíjať. Mal. X. síce verbálne komunikuje odmietavý postoj k jej otcovi, no z vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že mal. X. svoje odmietavé postoje prijíma od svojej matky, v ktorej prostredí sa dlhodobo pohybuje, matku považuje za autoritu a svojim konaním sa jej snaží zavďačiť a naplňovať jej očakávania, pretože tak pociťuje bezpečie, keďže je na ňu odkázaná. Je zrejmé, že v projektívnom vyjadrení role otca mal. X. prikladá pomerne významnú úlohu, no v prostredí matky, ktoré nie je otcovi naklonené, nemá mal. X. slobodu vyjadriť svoje skutočné pocity a túžby a tak sa dostáva do vnútorného konfliktu, ktorý pre zdravý vývoj mal. X. rozhodne nie je prospešný, ale práve naopak, jedine jej škodí. Práve túto skutočnosť by si mala uvedomiť aj matka, ktorá síce verbálne deklaruje, že chce svoju mal. dcéru chrániť a nechce ju vystavovať stresujúcim situáciám, no práve svojim konaním dosahuje presný opak, mal. X. vystavuje konfliktu lojality, maloletá nedokáže a ani nemôže bez obáv prežívať a vyjadrovať radosť z chvíľ strávených s jej otcom. Práve uvedené skutočnosti potvrdzujú správnosť záveru súdu prvej inštancie v tom, že je viac ako nevyhnutné, aby sa styk mal. X. s otcom realizoval bez prítomnosti matky, ktorej postoj k otcovi sa formoval prevažne z negatívnych vyjadrení a postojov matky, ktoré mal. X. automaticky preberala. Je teda viac ako dôvodné očakávať, že v prípade, že by sa styk otca s mal. X. realizoval za prítomnosti matky, mal. X. by nemohla spontánne prejavovať svoju radosť, tešiť sa zo spoločne strávených chvíľ a prehĺbovať svoj vzťah s otcom, ale by bola nútená nadmerne kontrolovať svoje emócie, aby svojim postojom nesklamala matku, ktorá pre mal. X. zrkadlí bezpečie a istotu.

32. Záujem mal. X. na stretávaní sa s otcom odvolací súd vidí v potrebe udržiavania vzťahu medzi rodičom a maloletým dieťaťom v zmysle chápania ho ako vzoru a authority, ktorý s rastúcim vekom dieťaťa bude nadobúdať širšie rozmery (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci II.ÚS 363/03). Rovnako si je potrebné uvedomiť potrebu spolupôsobenia rodiča - otca na maloleté dieťa, pretože aj mužský prvok je schopný vhodným spôsobom napomáhať aj v rámci školských prác (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci II.ÚS 554/04). Pôsobenie oboch rodičov na dieťa je najmä z hľadiska súčasného vývinového štádia mal. X. nanajvýš vhodné.

33. Rodičovi, ktorý s dieťaťom trvale nežije, musí byť umožnený pravidelný a čo najširší kontakt, pretože je to práve množstvo času, počas ktorého je možné realizovať aj neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchovu prítomnosti či príkladom, ktorá je, ako je vo všeobecnosti známe, tou najúčinnnejšou výchovnou metódou. Je nutné mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič - dieťa je v dôsledku odcudzenia v neskoršej dobe iba ťažko napravitelná (porov. Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 618/05).

34. Uvedené sa však v danom prípade bude len veľmi ťažko naplňovať, pokiaľ matka nebude svoju maloletú dcéru v stretávaní s otcom podporovať. Pri realizácii styku je nevyhnutné vziať na zreteľ zodpovednosť matky, aby v záujme mal. X. na ňu pozitívne vplývala a viedla ju k pozitívnemu vzťahu k otcovi. Dôležitá úloha otca v živote mal. X. je nepopierateľná, preto je úlohou matky vhodné na mal. X. pôsobiť a zdôrazňovať jej dôležitosť stretávania sa s druhým rodičom.

35. Je potrebné si uvedomiť, že prípravou na styk otca s mal. dieťaťom sa nerozumie len fyzická príprava matky, ktorá má zabezpečiť mal. X. veci na oblečenie a podobne, ale aj určitá psychická pomoc a psychická príprava na stretávanie sa s druhým rodičom, čo je otázne, či sa v danom prípade deje, resp. z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že sa deje úplný opak, a teda, že matka sa o otcovi maloletej vyjadruje negatívne aj pred mal. X., prostredie matky nie je otcovi naklonené, čím dochádza k tomu, že matka svoju mal. dcéru v odmietavom postoji voči jej otcovi podporuje. Takéto konanie matky považuje odvolací súd za neprípustné.

36. Odvolací súd má za to, že záujmom dieťaťa je nepochybne, aby bolo v starostlivosti toho z rodičov, ktorý uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa a je presvedčený, že i ten druhý rodič je dobrým rodičom. Starostlivosť a výchova o maloleté dieťa predpokladá zabezpečenie nielen materiálnych, ale i nemateriálnych podmienok, ktoré umožňujú rozvíjanie osobnosti maloletého dieťaťa. V procese socializácie maloletého dieťaťa je v zásade nevyhnutná účasť oboch rodičov. Po rozpade rodiny s maloletým dieťaťom nielen etika príbuzenských vzťahov, ale aj zákon zaväzuje dieťa k povinnosti svojich rodičov ctíť a rešpektovať, kým rodičovská zodpovednosť (za riadnu výchovu detí) je prikázaná obojím rodičom; preto, pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je - dôvod na to, aby rodič, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, aby sa tento rodič s maloletým dieťaťom nestretával, resp. vo veľmi obmedzenom rozsahu ako to navrhovala v danom prípade matka mal. X..

37. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na ust. § 25 ods. 4 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že ak jeden z rodičov opakovane bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému rodičovi styk s maloletým dieťaťom upravený podľa odseku 1 alebo 2, súd môže na návrh niektorého z rodičov zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti.

38. Vo vzťahu k odvolacím námietky matky ohľadom miesta, kde si má mal. X. prevziať po ukončení styku, a to v mieste bydliska otca, odvolací súd uvádza, že je to práve matka, ktorá sa opätovne, bez súhlasu otca aj s mal. X. presťahovala do obce, ktorá je vzdialená cca 250 km od bydliska otca. Ako súd prvej inštancie správne konštatoval, matka vyššie uvedeným konala v rozpore so Zákonom o rodine a navyše tiež zásadným spôsobom obmedzila prístup otca k svojej mal. dcére. Odvolací súd sa s ohľadom na vyššie uvedené stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý ustálil, že nemožno od otca spravodlivo požadovať, aby všetky následky rozhodnutia matky znášal len on sám, navyše, keď matka rozhodnutia týkajúce sa ich spoločnej mal. dcéry učinila výhradne sama, bez akejkoľvek komunikácie s otcom.

39. Záverom odvolací súd dopĺňa, že mal. X. je vo veku, kedy je jej názor potrebné ešte korigovať. Pokiaľ mal. X. verbálne vyjadruje svoj odmietavý postoj k otcovi, odvolací súd má za to, že rodičovská vyspelosť, zodpovednosť a empatia vo vzťahu k chápaniu citových potrieb na rovnakej úrovni by zaručovala bezproblémovú realizáciu styku medzi otcom a mal. X.. Záujem mal. X., ktorý by mali obaja rodičia sledovať, by naplnilo akékoľvek usporiadane roztrieštených vzťahov v rodine, uvedomujúc si, že sú to práve rodičia, ktorí nesú zodpovednosť za výchovu a vývoj svojho mal. dieťaťa.

40. Je potrebné si uvedomiť, že v prípade neschopnosti rodičov spolu kooperovať pri výkone styku sa mal. X. stáva rukojemníkom a obeťou. (porov. Uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II.ÚS 599/10, III.ÚS 439/05).

41. Za daného stavu odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti vo výroku o úprave styku otca s mal. dieťaťom ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 2 ods. 1 CMP.

42. Odvolací súd sa v ďalšom zaoberal dôvodnosťou odvolania matky vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie otca zaviazal platiť výživné na mal. dieťa po 120,- eur mesačne, pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného je nepreskúmateľný.

43. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcim súčasť práva

na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovoľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 CSP, preto z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej-ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná, čo v rozsudku v napadnutej časti vo výroku o určení výživného naplnené nebolo. Uvedená odvolacia námietka bola naplnená a to tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia týkajúceho sa určenia výživného nedostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, dôkazmi a tvrdeniami účastníkov v priebehu konania, teda neuviedol, prečo sa stotožnil len s tvrdeniami otca a na základe akých skutočností nepovažoval tvrdenia a dôkazy matky za relevantné, čím zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou.

44. Z podaného návrhu vyplýva, že otec maloletej navrhoval, aby ho súd zaviazal platením výživného v sume 130,- eur mesačne. Z výroku o určení výživného vyplýva, že súd prvej inštancie otcovi určil vyživovaciú povinnosť vo výške 120,- eur mesačne. Súd prvej inštancie však v rozhodnutí neuviedol, prečo otcovi určil vyživovaciú povinnosť v nižšej výške než samotný otec navrhoval a nezdôvodnil tak svoj prekvapujúci a neštandardný záver (v aplikačnej praxi súdov sa bežne nestáva, že by súd určil nižšiu sumu vyživovacej povinnosti než akú navrhuje samotná povinná osoba).

45. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie ustálil príjem, ktorý by otec mohol dosahovať z prenájmu nehnuteľnosti, na sumu „približne 500,- eur mesačne“. Odvolaciemu súdu však nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie k tejto sume dospel. Dôvodnosť uvedenej výšky nevyplýva ani z napadnutého rozhodnutia a ani z obsahu súdneho spisu, a preto je potrebné rozhodnutia v tejto časti posúdiť ako nepreskúmateľné.

46. Odvolací súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že mal. X. je toho času Ž. X. ročníka B. Š.. V čase, keď sa rodičia maloletej dohodli na výživnom vo výške 120,- eur, mal. X. navštevovala H. školu. S nástupom na B. školu sú však spojené nemalé výdavky, pričom ďalšie nepredvídateľné výdavky vznikajú v priebehu celého školského roku (potreba zakúpiť ďalšie zošity, perá, pomôcky na výtvarnú výchovu, či rôzne iné školské pomôcky, ďalej prezuvky, príp. športové oblečenie na telesnú výchovu, keď mal. X. podrastie). Odvolaciemu súdu sa však javí, že súd prvej inštancie túto významnú skutočnosť dostatočne nezohľadnil.

47. Odvolací súd má tiež za to, že pri určovaní výšky výživného na mal. X. súd prvej inštancie nedostatočne posúdil potencialitu príjmov otca. Pri uplatnení princípu potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potencialných príjmov, to znamená príjmov, ktoré povinný (potencialne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce. Tento princíp sa uplatňuje aj vtedy, keď povinný svojím konaním berie na seba neprímerané majetkové riziká zahŕňajúce aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, príp. vedie až k strate jeho príjmu a tým aj k strate možností platiť výživné. Na zníženie (stratu) príjmu povinného súd prihliada len v prípade jednoznačného preukázania takého dôležitého dôvodu, ktorý vznikol objektívne bez zavinenia povinného. Princíp potenciality príjmov je inštitútom výrazne ochraňujúcim záujmy oprávnenej osoby, zákon umožňuje hodnotiť nielen životné okolnosti a pomery povinného, ktoré sú reálne dané, ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať. Dôvody sú v existenčnom charaktere výživného a potrebe zabrániť povinnému, aby svojím konaním znižoval jeho rozsah. V rámci výpočtu zákon uvádza vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania, zárobku a majetkového prospechu. Potentialita príjmov znamená v reálnom použití v súlade s právnou normou situáciu, keď povinný nevyvíja dostatočnú aktivitu k tomu, aby svoje maloleté dieťa zabezpečil, aby maloleté dieťa malo uspokojené základné potreby, ktoré súvisia s jeho výživou a aj potreby, ktoré nie sú základné, ktoré sú nad rámec, ale súvisia s uspokojovaním možností, ktoré prináležia veku a potrebám maloletého dieťaťa. Potentialita teda znamená de facto, že povinný môže v daných podmienkach dosahovať zvýšený príjem než deklaruje v rozhodnom období

48. Odvolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil rozsudok vo výrokoch o určení výživného a dlžného výživného, ako aj súvisiaceho výroku o trovách konania a postupom podľa § 391 CSP v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

49. Úlohou súdu prvej inštancie bude tak znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom, a to ustáliť výšku príjmu, ktorý by otec mohol dosahovať z prenájmu nehnuteľnosti a posúdiť tak celkový možný príjem otca cez prizmu ust. § 75 Zákona o rodine, ako aj odôvodnené potreby mal. X. a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

50. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).